

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/63/2020
Identifikačné číslo spisu: 2619010335
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2619010335.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Petra Hatalu, v trestnej veci obvineného O. O., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. b), písm. c) a písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona s poukazom na § 20 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 29. septembra 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného O. O. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 13. februára 2020, sp. zn. 3 To 1/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného O. O. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Senica (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 18. novembra 2019, sp. zn. 2T/96/2019 bol obvinený O. O. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- spoločne s W. Z. a A. C. (na ktorých bola dňa 15.5.2019 podaná obžaloba) od presne nezisteného času dňa 22.11.2018 do 22.00 hod. dňa 22.11.2018, kedy boli kontrolovaní príslušníkmi Colného úradu Trnava, Stanica colného úradu Senica - centrála 5885, mali u seba ako i v osobnom motorovom vozidle zn. Mercedes, tmavomodrej farby, ev. č. R imatrikované vo Švajčiarsku, marihuanu, a to v plastovom boxe, ktorý podľa znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava PPZ-KEU-BA-EXP-2018/14768 obsahoval 3087 g sušeného konope s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu (THC) 10,1 % hmotnostných, čo predstavuje najmenej 10393 bežných jednorazových dávok drogy, pričom podľa správy Národnej protidrogovej jednotky MV SR Bratislava má takéto množstvo konope hodnotu najmenej 15 435 €. Následne dňa 22.11.2018 o 23.55 hod. pri prehliadke iných priestorov O. O. dobrovoľne vydal igelitové vrecko s uzáverom, v ktorom sa podľa znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava PPZ-KEU-BA-EXP-

2018/14768 nachádzalo 3172 mg sušeného konope s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu (THC) 12,0 % hmotnostných, čo predstavuje najmenej 13 bežných jednorazových dávok drogy, pričom podľa správy Národnej protidrogovej jednotky MV SR Bratislava má takéto množstvo konope hodnotu najmenej 15,86 €. W. Z. pri tejto prehliadke iných priestorov dobrovoľne vydal igelitové vrečko s uzáverom, v ktorom podľa znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava PPZ-KEU-BA-EXF-2018/14768 nachádzalo 1455 mg sušeného konope s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu (THC) 17,4 % hmotnostných, čo predstavuje najmenej 8 bežných jednorazových dávok drogy, pričom podľa správy Národnej protidrogovej jednotky MV SR Bratislava má takéto množstvo konope hodnotu najmenej 7,27 €. Rastliny rodu Cannabis (konopa) sú zaradené v zmysle zákona Národnej rady slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok.

Za to okresný súd uložil obvinenému O. O. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 36 písm. j) Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia. Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona uložil súd prvého stupňa obvinenému tiež ochranný dohľad na 1 (jeden) rok s tým, že po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody je podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona povinný oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska; to neplatí, ak ide o pravidelne opakujúce sa vzdialenia, o ktorých bol probačný a mediálny úradník vopred informovaný. Zároveň okresný súd podľa § 77 ods. 2 Trestného zákona, § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona uložil obvinenému obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania návykových látok a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona aj trest prepadnutia vecí, a to mobilného telefónu zn. Samsung Galaxy S8.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený O. O. odvolanie, ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 13. februára 2020, sp. zn. 3To/1/2020, ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený O. O., prostredníctvom obhajcu JUDr. Rastislava Koutuna, advokáta so sídlom v Bratislave, Vajnorská č. 8/a, vo svoj prospech dovolanie, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku namietal, že dovolaním napadnuté rozhodnutie je, podľa jeho názoru, založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom s tým, že nezákonný postup sa v jeho trestnej veci tiahne celým trestným konaním. Uvedol, že zasahujúci príslušníci colnej správy nepostupovali zákonným spôsobom, keďže z listinných dôkazov, a to úradného záznamu o odovzdaní vecí z 22. novembra 2018 a z úradného záznamu z miesta činu z 23. novembra 2018, podľa názoru dovolateľa, vyplýva, že príslušníci Colného úradu volali na telefónnu linku č. 158 skôr, ako zastavili vozidlo, pretože výjazdová služba OR PZ v Senici bola vyslaná na odpočívadlo Sekule o 22.00 hodine, teda v čase, keď colníci auto zastavili a kontrolovali. Obvinený ďalej namietal, že trestné stíhanie bolo v zmysle § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté 22. novembra 2018 v čase o 22.10 hodine vykonaním zaisťovacieho úkonu - zadržaním podozrivých obvinených podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku, pričom vyšetrovateľ PZ v uznesení uvádza dva časy zadržania, a to 22.10 hod. a 23.40 hod. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na výpoveď svedka F. P. a úradný záznam kpt. A. H. z 23. novembra 2018, podľa ktorých svedok F. P. vyzval posádku, aby plastový box vybrala z auta a odbalila ho z fólie. Pokiaľ však dotknutý svedok disponoval informáciou, že v plastovom boxe sa nachádza omamná látka, respektíve pokiaľ nadobudol podozrenie, že sa tam nachádza vec dôležitá pre trestné konanie, mal počkať do príchodu polície, ktorú už medzitým volali, keďže svedok V. A. uvádzal, že potom čo odpoveď posádky vozidla v nich vyvolala podozrenie, pretože to nebola ich prvá skúsenosť s omamnými látkami, volali štátnu políciu. Takýto postup príslušníkov colnej správy považoval obvinený s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/92/2018 za nezákonný. Odvolávajúc sa na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Funke proti Francúzsku,

Murray proti Spojenému kráľovstvu a Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. ÚS 206/2005, ÚS 402/2005, ÚS 128/2005, ÚS 12/2006, považoval dovolateľ za nezodpovedajúci zákonu aj postup vyšetrovateľky pri vydaní veci, a to platového boxu s obsahom marihuany, ktorý bol podľa jeho názoru vydaný pod hrozbou nezákonného prinútenia, a to pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty s tým, že na uvedenom nič nemení ani poučenie obsiahnuté v úvode zápisnice o vydaní veci o tom, že osoba nie je povinná vec vydať, ak by tým spôsobila nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo blízkej osobe, čím došlo k porušeniu zásady zákazu sebaobviňovania, keďže povinnosť na vydanie veci v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku vo všeobecnosti síce prikazuje každému vydať vec, ku ktorej trestné konanie nepochybne smeruje, avšak keď sa jedná o osobu podozrivého, prípadne obvineného, nie je ústavne prijateľné vynucovať splnenie tejto povinnosti ukladaním pokút, respektíve hrozbou ich použitia, preto v prejednávanej veci na získanie dôkazu, a to platového boxu s omamnými látkami, mohli orgány činné v trestnom konaní využiť zaist'ovací úkon odňatia veci podľa § 91 ods. 1 Trestného poriadku na rozdiel od hrozby ukladania poriadkových pokút, ktorými sa vyžaduje voľná, aktívna činnosť osoby. Pochybnosti o zákonnosti tohto úkonu, podľa názoru dovolateľa, vyvoláva aj krátkosť jeho realizácie v čase od 23:50 hod do 23:53 hod. (podľa zápisnice z tohto úkonu), na parkovisku, bez náležitého osvetlenia, v rámci ktorého mali byť poučované tri osoby, navyše obvinený W. Z. mal v prípravnom konaní a v konaní pred súdom tlmočníka z jazyka maďarského do jazyka slovenského (nie však pri spornom úkone) a dovolateľ na svoju otázku vo vzťahu k poriadkovej pokute dostal od vyšetrovateľky odpoveď „až do výšky 1.650,- Eur". V tejto súvislosti obvinený namietal nepoužiteľnosť rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/26/2019, na ktoré odkázal krajský súd, a to z dôvodu, že sa týkal obvineného, ktorý už bol v minulosti za nakladanie s omamnými látkami odsúdený, čo nie je prípad prejednávanej veci a poukázal na zápisnicu o vydaní veci - mobilného telefónu z 23. novembra 2011, ktorá už hrozbu uloženia poriadkovej pokuty neobsahuje, čo znamená, že orgány činné v trestnom konaní používali v prejednávanej veci viac rôznych druhov zápisníc o vydaní veci. Za nezákonnú a zmätočnú označil dovolateľ aj zápisnicu o vykonaní prehliadky iných priestorov z 22. novembra 2018, z ktorej úvodu v podstate vyplýva, že obaja obvinení O. O. a W. Z. dobrovoľne vydali igelitové vrecká s obsahom sušiny, napriek tomu je v závere predmetnej zápisnice v časti popisu zaistených vecí uvedené „žiadne veci". Pre znázornenie priebehu úkonov vykazujúcich znaky nezákonnosti, zavádzania a zmätočnosti poukázal dovolateľ na zápisnicu o výsluchu obvineného W. Z. z 5. marca 2019, v zmysle ktorej dotknutý obvinený v rámci poučenia pred výsluchom uviedol, že je maďarskej národnosti, tlmočníka k výsluchu toho času nežiada a vypovedať nebude ani za prítomnosti tlmočníka, lebo je rozrušený, následne však ten istý obvinený vypovedal k osobe a ku skutku. Obvinený ďalej taktiež uviedol, že počas výsluchov v prípravnom konaní bol príslušníkmi Colnej správy a Policajného zboru zabezpečovaný, „že to bude iba podmienka", čo na hlavnom pojednávaní potvrdil aj odsúdený C., pritom považoval za ústavne neprijateľné, aby vyššie uvedené orgány vykonávali svoju právomoc s veľkou dávkou amaterizmu a aby prokuratúra ako orgán dozoru takéto nedostatky trpela. Namietaný nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní, podľa názoru obvineného, spôsobuje absolútnu nepoužiteľnosť zaistených dôkazných prostriedkov s tým, že ostatné následne vykonané dôkazy majú v konečnom dôsledku povahu „plodov otráveného stromu", v dôsledku čoho sú nepoužiteľné v trestnom konaní, čo platí aj o súdnom konaní.

Na základe uvedených dôvodov obvinený O. O. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že vyššie označeným rozsudkom okresného súdu a následným uznesením krajského súdu bol porušený zákon v neprospech obvineného, a to v ustanovení § 319 Trestného poriadku a v konaní ktoré mu predchádzalo, a to v ustanoveniach § 89 ods. 1 a § 153 ods. 1 Trestného poriadku.

V doplnení dovolania (podaním z 5. októbra 2020) obvinený opätovne poukázal na zásadu, v zmysle ktorej nikto nesmie byť nútený k sebaobviňovaniu (nemo tenetur se ipsum accusare), ako medzinárodne právneho štandardu a predpokladu spravodlivého procesu (fair trial) v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor"), hoci v predmetnom Dohovore nie je výslovne uvedená s tým, že spomínanú zásadu možno zaznamenať aj v bode 25 preambuly a článku 7 smernice Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP") v prípade

Funke proti Francúzsku, v ktorom ESLP konštatoval porušenie práva neprispievať k obviňovaniu vlastnej osoby z dôvodu vynucovania dokumentov k zahraničným bankovým účtom pod hrozbou uloženia pokuty. Vo vyššie uvedenom podaní obvinený doplnil svoje dovolanie aj o nový dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a namietal, že napadnuté rozhodnutie je založené na neprávnom právnom posúdení zisteného skutku, respektíve na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pretože v prejednávanej veci nebolo preukázané, že by obvinený predával marihuanu koncovým užívateľom v množstvách zodpovedajúcim obvykle jednorazovej dávke drogy, čo podľa názoru dovolateľa odôvodňuje, aby hodnota zaistených omamných látok, teda rozsah jeho činu ako predpokladu naplnenia a tým aj použitia kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, bol určený ako hodnota celkového množstva omamnej látky (cena za 1 kilogram marihuany), nie ako cena v prepočte za 1 gram marihuany v 4. štvrtroku roku 2018 v Trnavskom kraji. V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/38/2014.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Senica (ďalej len „prokurátorka“), ktorá konštatovala, že namietané vady naplňujúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nezistila. K námietke uvádzania dvoch okamihov zadržania obvineného, jeden o 22:10 hod. a druhý 23:40 hod., uviedla, že v zápisnici o zadržaní a obmedzení osobnej slobody je uvedený čas 22:10 hod., kedy bola podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku na mieste činu obmedzená osobná sloboda obvineného pre podozrenie z prechovávanía omamných látok príslušníkmi Colného úradu Trnava, stanica Colného úradu Senica a čas 23:40 hod. ako okamih, kedy bol obvinený podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku zadržaný už policajtom - vyšetrovateľom Odboru kriminálnej polície OR PZ Senica, ktorý ho na mieste činu prevzal o 23:35 hod od príslušníkov Colnej správy, ktorí nie sú oprávnení vykonať zadržanie podozrivej osoby podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku. K námietke nezákonného zaistenia omamných látok príslušníkmi Colnej správy prokurátorka vo svojom vyjadrení uviedla, že zo zadováženého hlásenia udalostí a hovoru zo systému Redat jednoznačne vyplýva, že príslušníci Colnej správy nájdenie podozrivej sušiny telefonicky nahlásili polícii, v dôsledku čoho bola na miesto činu vyslaná policajná hliadka a následne za účelom zdokumentovania miesta činu aj výjazdová skupina OR PZ Senica s vyšetrovateľkou. Z výsluchu colníka F. P. a ďalšieho obsahu vyšetrovacieho spisu je podľa názoru prokurátorky zrejmé, že príslušníci Colnej správy postupom podľa § 26 zákona č. 652/2004 Z. z. zastavili automobil a kontrolovali batožinu obvinených za účelom kontroly zameranej na tovar, ktorý podlieha spotrebnej dani alebo tovar, ktorý mohol uniknúť colnému dohľadu, pričom zistili, že v batožinovom priestore automobilu sa nachádzal box obalený fóliou, o ktorom vodič povedal, že sú v ňom staré handry, vtedy mu colník F. P. povedal, aby box vytiahol a odbalil a po odstránení časti fólie zistil, že sa v ňom nachádza nejaká sušená rastlina, vec telefonicky nahlásil na linku 158 s tým, že po zistení podozrenia z trestnej činnosti, následnom obmedzení osobnej slobody obvinených a nahlásení veci štátnej polícii už príslušníci colnej správy žiadne dôkazy v prejednávanej trestnej veci nezaistovali. Prokurátorka v podanom vyjadrení považovala za zákonný aj postup vyšetrovateľky podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku s tým, že zápisnica o vydaní veci z 22. novembra 2018 obsahuje riadne poučenie osôb, ktoré boli na vydanie veci vyzvané, o tom, že nie sú povinné vydať vec, ak by tým spôsobili nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo blízkej osobe, boli taktiež poučení podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku o povinnosti vec na vyzvanie vydať a boli upozornení na možnosť odňatia veci, ako i na možnosť uloženia poriadkovej pokuty. Upozornenie a poučenie o možnosti odňatia veci, ako aj o možnosti uloženia poriadkovej pokuty nie je možné, podľa názoru prokurátorky, chápať ako porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu, tak, ako to namietal dovolateľ, pretože uvedená poučovacia povinnosť vyplýva zo zákona s tým, že za nezákonné donucovanie v tomto smere by bolo možné pokladať až samotné uloženie poriadkovej pokuty, k čomu v prípade obvineného nedošlo. Vo vzťahu k námietke nezákonnosti úkonu vydania veci s poukazom na krátky časový úsek jeho realizácie (od 22:50 hod do 22:53 hod) prokurátorka uviedla, že vzhľadom na rozsah poučenia a jeho súčasné poskytnutie trom osobám nie je daný dôvod na pochybnosti o jeho zákonnosti. Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní spochybňoval schopnosť obvineného W. Z. porozumieť zákonným poučeniam v slovenskom jazyku, k tomu prokurátorka vo svojom vyjadrení poukázala na skutočnosť, že 23. novembra 2018 obvinený počas výsluchu uviedol, že slovenskému jazyku rozumie slovom aj písmom, nežiada o tlmočníka pri tomto úkone a ani preklad doručovaných písomností, z čoho je zrejmé, že obvinený s vyšetrovateľmi bez problémov komunikoval v slovenskom jazyku, nenamietal, že by ničomu nerozumel a po prečítaní

zápisnice jej obsah potvrdil vlastnoručným podpisom. Na základe vyššie uvedeného prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie O. O. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania, teda k dokazovaniu. Týka sa predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá, teda ich vyhľadávanie a zabezpečovanie, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní tých dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 3Tdo/26/2017, 3Tdo/39/2019, 4Tdo/88/2015).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistene porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov, tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 24/2020).

Pokiaľ obvinený v tejto súvislosti namietal, že vyšetrovateľ policajného zboru v uznesení o začatí trestného stíhania vydanom 22. novembra 2018 pod ČVS:ORP-443/VYS-SE-2018 uviedol dva časy zadržania, a to 22.10 hod. a 23.40 hod., k tomu je potrebné uviesť, ako na to poukázala aj prokurátorka vo svojom vyjadrení, že aj z namietaného uznesenia je zrejmé, že o 22.10 hod. bol obvinený zadržaný príslušníkmi colnej správy (podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku), následne bol v súlade s uvedeným ustanovením odovzdaný policajtom [vyšetrovateľovi policajného zboru - § 7 písm. a) Trestného poriadku] a o 23.40 hod. bol ním zadržaný podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku, na čo príslušníci colnej správy neboli oprávnení. Nejde teda o dva rôzne časy toho istého úkonu, ktoré by mali mať za následok nezákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní v prejednávanej trestnej veci, ale o dva na seba nadväzujúce úkony postupne realizované v dvoch časoch.

Vo vzťahu k námietkam dovolateľa, že vzhľadom na ním poukázané časové nezrovnalosti volali príslušníci colnej správy na telefónnu linku č. 158 skôr, ako zastavili vozidlo, pretože výjazdová služba Okresného riaditeľstva policajného zboru v Senici bola, ako to plynie z úradného záznamu z miesta činu z 23. novembra 2018, vyslaná na odpočívadlo Sekule o 22.00 hodine, je potrebné poukázať na výpoveď svedka kpt. A. H., ktorý konštatoval, že čas o 22.00 hod. uvedený v spomínanom zázname z miesta činu je nesprávny s tým, že ako policajná hliadka bol na dotknuté miesto vyslaný o 23.00 hod., pričom k uvedeniu tohto nesprávneho údaju došlo z dôvodu, že úradný záznam spisoval v skorých ranných hodinách. Takáto zjavná, logicky akceptovateľným spôsobom vysvetlená zrejma nesprávnosť, nemá pritom, podľa názoru najvyššieho súdu, na zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní v prejednávanej trestnej veci žiaden zásadný vplyv.

Obvinený v podanom dovolaní odvolávajúc sa aj na rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 47/2014 ďalej v podstate namietal, že svedok F. P. ako príslušník colnej správy, nemal vyzývať posádku zastaveného motorového vozidla, aby vybrala z auta plastový box a odbalila ho z fólie, ale mal počkať do príchodu policajnej hliadky, pretože ako to plynie z výpovede svedka V. A., ďalšieho príslušníka colnej správy, už odpoveď posádky zastaveného motorového vozidla, keďže nešlo o ich prvú skúsenosť s omamnými látkami, vyvolala v nich podozrenie, že ide o omamné látky.

Pri relevantných poznatkoch o podozrení zo spáchania alebo aktuálneho páchania trestného činu, ktorými polícia disponuje v dostatočnom časovom predstihu, vzniká povinnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní podľa Trestného poriadku. V takom prípade možno dôkaz pre trestné konanie získať len trestno-procesným postupom. Ak však poznatky o trestnej činnosti nie sú policii dostatočne vopred známe, môže byť výsledok zákonného postupu pri služobnom zákroku (§ 9 ods. 3 zákona o Policajnom zbere) dôkazom v trestnom konaní (už spomínané rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 47/2014).

Aj z obvineným uvádzaného publikovaného rozhodnutia najvyššieho súdu plynie potreba postupu podľa Trestného poriadku až za situácie, že polícia disponuje relevantnými poznatkami o podozrení zo spáchania alebo aktuálneho páchania trestného činu v dostatočnom časovom predstihu. Musí preto ísť jednak o informácie relevantné, teda podstatné, rozhodujúce, majúce už určitú váhu, nie úplne pochybné, nedostatočné, absolútne nepreverené a jednak polícia musí nimi disponovať v určitom dostatočnom časovom predstihu. Aj policajt totiž musí mať k dispozícii určitý primerane dostatočný časový priestor na to, aby relevanciu získaných informácií mohol vyhodnotiť a zodpovedne sa rozhodnúť, aký priliehavý postup pri zabezpečovaní dôkazov má zvoliť. Obdobné potom platí aj o postupe príslušníkov colnej správy z pohľadu, kedy je namieste ešte ich postup podľa § 26 zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 652/2004 Z. z.") a kedy už je nevyhnutné, aby pri zabezpečovaní dôkazov ďalej postupovali orgány polície podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Z obsahu spisu neplynie a okrem nepodloženej domnienky založenej na zrejmej nesprávnosti to napokon netvrdí ani dovolateľ, že by príslušníci colnej správy pred vykonávaním kontroly batožinového priestoru

zastaveného motorového vozidla disponovali relevantnými poznatkami o páchaní trestnej činnosti obvineným. V tejto súvislosti obvinený v podstate namietal, že svedok F. P., príslušník colnej správy, nemal vyzývať posádku zastaveného motorového vozidla, aby vybrala z auta plastový box a odbalila ho z fólie, pretože už v tom čase disponoval informáciou o tom, že v dotknutom boxe sú omamné látky, vzhľadom na to, že svedok V. A., ďalší príslušník colnej správy, takéto podozrenie pojal na podklade odpovede posádky zastaveného motorového vozidla, keďže nešlo o ich prvú skúsenosť s omamnými látkami.

Ako to už bolo vyššie naznačené, povinnosť príslušníkov colnej správy ukončiť svoj postup podľa zákona č. 652/2004 Z. z. a privolať príslušníkov policajného zboru, ktorí budú pokračovať v zabezpečovaní dôkazov podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku vzniká v momente, keď príslušníci colnej správy v primerane dostatočnom čase dospeli k záveru, že disponujú dostatočne významnými informáciami o tom, že obvinení páchajú trestnú činnosť. Aj keď svedok V. A., príslušník colnej správy, dospel k podozreniu o spáchaní trestnej činnosti obvinenými už na podklade odpovede posádky zastaveného motorového vozidla, neznamená to, že išlo o informácie natolko podstatné, významné, teda relevantné, aby boli dôvodom, pre okamžité ukončenie akéhokoľvek ďalšieho postupu príslušníkov colnej správy, pretože členovia posádky zastaveného motorového vozidla nemuseli hovoriť pravdu, druhý zasahujúci príslušník colnej správy mohol mať iné skúsenosti s nájdením omamných látok pri jeho činnosti colníka a podobne. Za súladný so zákonom je preto potrebné považovať postup svedka F. P., ktorý sa rozhodol tvrdenie posádky motorového vozidla preveriť nahliadnutím do platového boxu a až následne hliadku policajného zboru privolať, pretože až po nahliadnutí do plastového boxu, v ktorom uvidel sušinu, jeho podozrenie dosiahlo taký stupeň relevancie, že bolo možné dospieť k záveru o disponovaní relevantnými informáciami o podozrení, že obvinení sa dopúšťajú trestnej činnosti.

Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní namietal nezákonnosť a zmätočnosť zápisnice o vykonaní prehliadky iných priestorov z 22. novembra 2018, pretože z jej úvodu v podstate vyplýva, že obaja obvinení O. O. a W. Z. dobrovoľne vydali igelitové vrecká s obsahom sušiny, pričom v závere predmetnej zápisnice v časti popisu zaistených vecí je uvedené „žiadne veci“ sa žiada uviesť, že z namietanej zápisnice plynie, že obaja obvinení spomínané igelitové vrecká s obsahom sušiny dobrovoľne vydali na podklade výzvy podľa § 104 ods. 1 Trestného poriadku predchádzajúcej samotnej prehliadke iných priestorov, pričom pri následnej samotnej prehliadke už žiadne ďalšie veci nájdené neboli, preto ani nebolo čo zaistiť a tým ani uviesť v popise zaistených vecí.

Vo vzťahu k dovolateľom namietanej zápisnici o výsluchu obvineného W. Z. z 5. marca 2019 (ako príkladu nezákonnosti, zavádzania a zmätočnosti), v zmysle ktorej dotknutý obvinený v rámci poučenia pred výsluchom uviedol, že je maďarskej národnosti, tlmočníka k výsluchu toho času nežiada a vypovedať nebude ani za prítomnosti tlmočníka, lebo je rozrušený, následne však ten istý obvinený vypovedal k osobe a ku skutku, je potrebné uviesť, že nepochybne opätovne ide o zrejmu nesprávnu spôsobenú skopírovaním obsahu zápisnice z predchádzajúceho výsluchu dotknutej osoby policajtom v rámci prípravy na jej výsluch, pričom ide síce o nežiaduce, avšak nijako závažné ľudské zlyhanie, s ktorým Trestný poriadok počítá upravujúc postup pri odstraňovaní chýb v písaní a zrejmych nesprávnostiach. Vzhľadom na to, že dotknutý obvinený o možnosti odopretia výpovede poučený bol a napriek tomu vypovedal, je zrejme, že právo nevypovedať nevyužil, pričom najvyššiemu súdu nie je známe, že by tento postup namietal, čo znamená, že k porušeniu jeho práv v materiálnom zmysle nedošlo, preto takúto chybu v postupe orgánov činných v trestnom konaní nie je možné považovať za prejav nezákonnosti, zavádzania a zmätočnosti. Navyše obvinený W. Z. dovolanie v prejednávanej veci nepodal, preto ani prípadné porušenie jeho práv nemá vo veci dovolania obvineného O. O. žiaden význam.

Obdobné je nutné konštatovať aj vo vzťahu k námietke dovolateľa, že obvinený W. Z. nemal tlmočníka pri vydaní vecí, a to predmetného plastového boxu, hoci ho neskôr mal, keďže pri výsluchu 23. novembra 2018 uviedol, že slovenskému jazyku rozumie slovom aj písmom, nežiada o tlmočníka pri tomto úkone a do budúca požaduje jeho prítomnosť z dôvodu, aby mu pomohol so zložitejšími slovami, z čoho je možné vyvodiť záver, že pomerne obsahovo nenáročnému a časovo nie dlhému úkonu vydania

veci a potrebným poučeniam porozumel, pričom na tomto závere nič nemení skutočnosť, že neskôr v záujme predídania nedorozumeniam pri preberaní jazykovo náročnejších úkonov bol do konania tlmočník pribratý.

Zároveň vzhľadom na nenáročnosť a krátkosť poučenia súčasne poskytnutého obvineným, ako aj samotného úkonu vydania veci, a to aj na parkovisku pri dostupnom osvetlení, nepovažuje najvyšší súd dobu troch minút za dĺžku neprimeranú realizovanému úkonu vzbudzujúcu pochybnosti o jeho zákonnosti.

Pokiaľ obvinený namietal, že bol príslušníkmi Colnej správy, ale aj Policajného zboru ubezpečovaný, že „to bude iba podmienka“ sa žiada uviesť, že o vine či treste za spáchaný trestný čin rozhoduje súd, nikdy nie Colná správa ani Policajný zbor, čo je všeobecne známe, obdobne tak je všeobecne známe, že príslušníci ani jednej z uvedených inštitúcií neplnia funkciu obhajcov, preto ubezpečenie z ich strany, že obvineným nebude uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, nemá žiaden význam, a preto ani zásadný vplyv na práva obvineného, či zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní zvlášť za situácie, že pod vplyvom takéhoto ubezpečenia obvinení „len“ vydali vec, ktorú v prípade odmietnutia vydania mohli orgány činné v trestnom konaní vzhľadom na jej ľahkú dostupnosť bez akýchkoľvek problémov, či ťažkostí odňať.

Naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku] videl obvinený ďalej v tom, že k vydaniu spomínaného plastového boxu z jeho strany došlo v dôsledku donútenia hrozbou uloženia poriadkovej pokuty, čím došlo k porušeniu zásady zákazu sebaobviňovania.

Je potrebné obvinenému prisvedčiť, že poučenie o možnosti uloženia poriadkovej pokuty v prípade nevydania veci vykazuje určité znaky donútenia.

Pokiaľ ale obvinený v tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie ESLP vo veci Funke proti Francúzsku, k tomu je potrebné uviesť, nejde o totožnú vec, pretože v dotknutom prípade bola sťažovateľovi za nepredloženie vyhlásenia o zahraničných bankových účtoch uložená pokuta, a to vo výške 1.200,- FFR, zároveň mu bolo nariadené predloženie dokumentov s tým, že mu bol určený aj poplatok v konečnom dôsledku vo výške 50,- FFR za každý deň omeškania, teda sťažovateľovi už bol postih uložený, a to v citeľnej výške, čo nie je prípad prejednávanej veci, v ktorej obvinenému pokuta uložená nebola.

Vychádzajúc aj z dovolateľom namietaného rozhodnutia ESLP vo veci Murray proti Spojenému kráľovstvu, ale aj vyššie citovaného publikovaného rozhodnutia najvyššieho súdu R 24/2020, nie akékoľvek pochybenie pri získavaní dôkazu má za následok nezákonnosť a nepoužiteľnosť takto získaného dôkazu, ale len porušenie závažné zásadne majúce významný materiálny dopad na práva obvineného, teda za situácie, že zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru.

V prejednávanej veci k takejto situácii nedošlo.

Zistená istá miera donútenia nebola totiž z hľadiska dôkaznej situácie rozhodujúca. Nič orgánom činným v trestnom konaní nebránilo, aby dotknutú vec, teda spomínaný plastový box, obvineným v prípade odmietnutia vydania odňali. Uvedená vec nebola skrytá, nebolo potrebné ju náročne zdĺhavo vyhľadávať, zabezpečovať, bola orgánom činným v trestnom konaní ľahko dostupná, „na očiach“, teda aj bez jej vydania ju mohli príslušné orgány bez ťažkostí, jednoduchým, nenáročným úkonom zákonným spôsobom získať, teda odňať. Prípadné nevydanie dotknutej veci obvineným by nemalo na zaistovanie dôkazov a komplexnosť dôkaznej situácie žiaden vplyv (aj bez vydania veci by nebol žiaden problém dotknutý dôkaz získať). Okrem toho uvedený dôkaz nebol jediným rozhodujúcim dôkazom v prejednávanej veci, keďže obvineného zo spáchania stíhanej trestnej činnosti spoľahlivo usvedčoval pôvodne spoluobvinený A. C., ale aj obsah prepisu telefonických hovorov medzi obvineným (O. O.) a predajcom omamných látok.

Navyše v prejednávanej veci existovali dostatočné procesné záruky najmä v podobe poučenia, že obvinený nemusí vec vydať, ak by si tým spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania.

Ani podľa názoru najvyššieho súdu nešlo preto o donútenie takej kvality a intenzity, ktoré by bolo reálne spôsobilé obvineného za situácie, že mu reálne hrozilo trestné stíhanie za „drogovú trestnú činnosť“, k vydaniu veci primäť po poučení, že tak urobiť nemusí a navyše ani z hľadiska dôkaznej situácie nebola spomínaná istá miera donútenia, ako to už bolo vyššie vysvetlené, rozhodujúca. Obvinený nebol predmetom priameho nátlaku, nebol pokutovaný, ani mu nebolo vyhrázané väzením.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu videl obvinený v tom, že v prejednávanej veci nebolo preukázané, že by omamné látky predával koncovým užívateľom v množstvách zodpovedajúcim obvykle jednorazovej dávke drogy, a preto rozsah jeho činu ako predpokladu naplnenia a použitia kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona mal byť, podľa jeho názoru, určený ako hodnota celkového množstva omamnej látky (cena za 1 kilogram marihuany), nie ako cena v prepočte za 1 gram marihuany v 4. štvrtroku roku 2018 v Trnavskom kraji.

Vychádzajúc však z rozhodnutia najvyššieho súdu publikovaného v Zbierke pod číslom 120/2014 rozsah činu pri trestnom čine nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 Trestného zákona nie je závislý na postavení páchatela

ako výrobcu, predajcu, alebo na jeho zaradení v reťazci predaja omamnej látky alebo psychotropnej látky (ďalej len droga). Kvantifikácia rozsahu činu zodpovedá hodnote drogy pri predaji koncovým užívateľom (konzumentom). V tomto zmysle nemožno zohľadniť nižšiu cenu pri prvotnom zadovážení drogy od jej výrobcu sprostredkovateľským medzičlánkom oproti jej nárastu až po cenové maximum pri finálnej dodávke konzumentovi. Rozsah činu určený vyššie uvedeným spôsobom sa vzťahuje na všetky formy aktívnej a pasívnej manipulácie s drogou uvedené v § 172 ods. 1 Trestného zákona.

Ak ide o látku, ktorá sa koncovému užívateľovi predáva na nelegálnom trhu podľa jej hmotnosti (sušina konope na prípravu cigariet), rozsah činu sa určuje násobkom dolnej hranice zisteného cenového rozpätia drogy za hmotnostnú jednotku, podľa množstva (gramáže) posudzovaného materiálu (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v zbierke pod číslom 22/2019 - bod III., 2. odsek).

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že podľa ustálenej súdnej praxe sa rozsah trestného činu podľa § 172 Trestného zákona pri zaistení sušiny konope určuje násobkom ceny za hmotnostnú jednotku (gramáž) pri predaji koncovým užívateľom (konzumentom) bez ohľadu na to, či ten-ktorý konkrétny obvinený je alebo nie je takýmto predajcom. Zjednodušene povedané „množstevné zľavy“, či „veľkoobchodné ceny“ pri takomto druhu trestnej činnosti nie je možné zohľadniť. Zákonodarca totiž zvyhodňuje držiteľa omamnej látky pre seba (v privilegovanej skutkovej podstate trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 Trestného zákona) len za predpokladu, že páchatel' drží maximálne desať obvykle jednorázových dávok „drogy“. V prípade, že páchatel' má v držbe viac ako desať takýchto dávok (§ 172 Trestného zákona), zákonodarca považuje toto konanie za rovnako nebezpečné bez ohľadu na to, či spomínané zakázané látky sú určené pre jeho osobnú spotrebu alebo na ďalšiu distribúciu. Preto ani pri určení rozsahu takéhoto trestného činu (podľa § 172 Trestného zákona) nie je podstatné, či zakázané látky, ktoré má páchatel' pri sebe sú určené pre jeho osobnú spotrebu alebo na ďalšiu distribúciu a určuje sa podľa jednotného vyššie uvedeného pravidla.

Súdy nižšieho stupňa postupovali preto správne pokiaľ rozsah sťahného trestného činu určili násobkom ceny dotknutej omamnej látky za 1 gram v 4. štvrtroku roku 2018 v Trnavskom kraji.

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený ani dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Vzhľadom na to, že obvinený O. O. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedeného rozhodol senát najvyššieho súdu jednomyselne tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je opravný prostriedok prípustný.